

Behandlingen af den foreliggende Finantslov — der har været Tale om at faae de sjællandske Jernbaners Løxter nedfatte, saa har han ikke mødt Modstand fra min Side, og han skal heller ikke møde nogen Modstand fra min Side med Hensyn til det her foreliggende Baneanlæg. Mener det ærede Medlem, at 3 Stationer er for lidt, og kan han blive enig med Ministeren om at faae 4, nuvel, saa skal han faae dem. Mener det ærede Medlem, at Banen gaar for lige, saa skal jeg følge ham paa Krumveiene, saa vidt jeg kan. Dersom det ærede Medlem kan faae alle Parter med sig, saa skal jeg ikke lægge ham Hindringer i veien, thi jeg gaaar ud fra, at det da kun bliver det Fornuftige, der seirer. Det ærede Medlem vil altsaa se, at han ikke skal møde nogen Modstand fra min Side med Hensyn til sine sjællandske Jernbaneanlæg. Det ærede Medlem, der talte sidst, kom tilbage til Expropriationsudgifterne og bemærkede, at det ikke kunde gaa an at oversføre Bestemmelserne fra Loven af 26de Mai 1868. Jeg mente selvfølgelig kun, at det var Grundsetningerne, som kunde oversføres, thi jeg er meget vel bekendt med Loven af 26de Mai 1868, men jeg udtalte forøvrigt slet ikke, at Grundsetningerne ubetinget skulde oversføres. Jeg hævdede kun den Grundsetning, at man maatte stille Landsdelene lige. Dersom vi altsaa skulde sige, at herefter skal der ikke gives Noget til Expropriation til de kommende Baneanlæg, saa siger jeg: Lad os saa stille Landsdelene lige i den Henseende, og lad os saa give de jydsk og fynske Amter det tilbage, som de have ydet. Amtsfondene kunne trænge dertil, de ere haardt nok belastede, og vi have Prøver nok paa, at Kommunerne ere for haardt medtagne. Men til dem fuldstændig lige: lad Sjællænderne ingen Ting betale, og Syderne ingen Ting betale, saa tror jeg, at Vind og Sol skiftes nogenlunde lige mellem Landsdelene. Jeg gjentager det: Jeg er beredvillig til at komme Sjællænderne imøde og skal ogsaa gaa med til den store Udvidelse af Kjøbenhavns og Frederiksberg Banegaard, naar det ellers er overensstemmende med fornuftige Grundsetninger. Jeg gjentager dog, at det naturligtvis ikke kan være Meningen, at vi herefter skulde lade Baneybygningen i Fyen og Sylland blive liggende. Jeg tror fremdeles, at man i Sylland og Fyen er mere trængende til at faae nye Anlæg end i Sjælland; men lad os, som sagt, se at skifte Sol og Vind nogenlunde lige og ikke opstille en altsor lokal Betragtning. Lad os, som det før blev udtalt, aabne Rilderne, Erhvervsrilderne, baade paa Landet og i Havet, og faae dem til at flyde rigeligere, saa at Befolkningen kan blive bedre og lykkeligere; lad os ikke stykke Landet ud i Smaaamter, det er ikke for stort iforveien.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds har begjært Thingets Samtykke til atter at faae Ordet. Hvis ikke Afstemning forlanges, anser jeg Samtykket som meddelt. (Ophold). Det ærede Medlem har Ordet.

Tauber: Det er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, at det ikke er heldigt at gjøre een Landsbels Interesse særlig stærkt gjældende paa en andens Bøstning, og jeg vilde ønske, at det ærede Medlem baade idag og ved tidligere Leiligheder havde fulgt den Regel, han opstiller; thi der er ikke Noget, som i stærkere Grad end han har gjort den modsatte Regel gjældende tidligere, og det forekommer mig ogsaa, at han gjør den gjældende idag. Han siger til mig, at jeg opstiller den Grundsetning, at de Rige skulde have Alt, og de Fattige Intet. Jeg tillader mig dog at bemærke, at jeg betragter Syderne som fuldstændig ligesaa rige som Sjællænderne. Det er muligt, at der findes Egne i Sylland, hvor Markerne ikke give saa Meget som her, men saa bo der til Gjengjæld ikke saa mange Mennecker; Mennekkene der ere lige saa rige som her paa Sjælland; der er ingen Forskjel i saa Henseende, og al denne Tale om Syllands Fattigdom er ganske vist noget foreldet. Men med Hensyn til hvad der er tilført gennem de sjællandske Baner, saa er det ikke ført til Sjælland, men til Kjøbenhavn. Kjøbenhavn er en Provinds for sig, og hvad der kommer til Kjøbenhavn, kommer ikke Sjælland tilgode, mere end det kommer hele det øvrige Land tilgode. Det er en fuldkommen urigtig Sætning, hvis man opstiller noget Andet. Det ærede Medlem siger, at naar vi have maattet betale meget for at kjøre paa de sjællandske Baner, have Fynboerne og Syderne ogsaa maattet betale Meget for at kjøre derpaa. Men det er ikke Tilfældet; thi de lokale Løxter paa Sjælland — og det er vel dem, om hvilke det gjælder — have vel været saa meget høiere, men for de gennemgaaende Løxter har der været betydelig Moderation, saaledes at Syderne og Fynboerne have paa de sjællandske Baner forholdsvis ikke betalt Mere end paa deres egne Baner. Nei, det er os, som have maattet betale det store Overskud, som de sjællandske Baner have havt, og hvorved ogsaa Kjøbesummen er bleven fordyret; men det er ikke vor Skyld, det er Statens Skyld, som har paalagt os denne Byrde, aldeles paa samme Maade, som Staten har paalagt Syder og Fynboer Byrder med den Bestemmelse, som indeholdes i Loven af 26de Mai 1868. Skulde der være Tale om at yde Tilbagebetaling af noget allerede Orlagt til de jydsk og fynske Amter og Kjøbstæder, vilde der blive Tale om maatte at yde den femdobbelte Tilbagebetaling til Sjælland;